

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το **Cour du travail de Mons** (Βέλγιο) στις
25 Μαρτίου 2016 — **Miguel José Moreno Osacar** κατά **Ryanair Ltd**

(Υπόθεση C-169/16)

(2016/C 191/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour du travail de Mons

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλών: Miguel José Moreno Osacar

Εφεσίβλητη: Ryanair Ltd

Προδικαστικό ερώτημα

Λαμβάνοντας υπόψη:

- τις απαιτήσεις περί προβλεψιμότητας των λύσεων και περί ασφάλειας δικαίου, οι οποίες καθόρισαν τη θέσπιση των κανόνων για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως διατυπώθηκαν στη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας (ΕΕ 1997, [C] 15, σ. 1) καλούμενη «Σύμβαση των Βρυξελλών», καθώς και στον κανονισμό (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1) (βλ., ιδίως, απόφαση της 19ης Ιουλίου 2012, Mahamdia, C-154/11, [EU:C:2012:491], σκέψεις 44 και 46),
- τις ιδιαιτερότητες που συνδέονται με τον τομέα της ευρωπαϊκής αεροπλοΐας, στο πλαίσιο του οποίου το ιπτάμενο προσωπικό αεροπορικής εταιρίας, εδρεύουσας σε κράτος της Ένωσης, εργάζεται καθημερινώς σε πτήσεις στην επικράτεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης με αφητηρία μια έδρα βάσης, η οποία ενδέχεται να βρίσκεται, όπως εν προκειμένω, σε άλλο κράτος της Ένωσης,
- τις ιδιομορφίες της υπό κρίση διαφοράς, όπως περιγράφηκαν στο σκεπτικό της παρούσας αποφάσεως,
- το κριτήριο που αντλείται από την έννοια «έδρα βάσης» [όπως ορίζεται στο παράρτημα III του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3922/91] και χρησιμοποιείται από τον κανονισμό 883/2004 για τον καθορισμό της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως η οποία εφαρμόζεται στα μέλη του πληρώματος πτήσεως και του πληρώματος θαλάμου επιβατών από τις 28 Ιουνίου 2012,
- τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως τις αποφάσεις που μνημονεύονται στο σκεπτικό της παρούσας αποφάσεως,

μπορεί η έννοια του «τόπου συνήθους εκτέλεσεως της συμβάσεως εργασίας» όπως αναφέρεται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000, να ερμηνευθεί ως εξομοιούμενη με την έννοια της «έδρας βάσης»[,] η οποία ορίζεται στο παράρτημα III του κανονισμού (ΕΟΚ) 3922/91 του Συμβουλίου της 16ης Δεκεμβρίου 1991 ως ο «τόπος καθοριζόμενος για το μέλος του πληρώματος από τον αερομεταφορέα από τον οποίο το μέλος του πληρώματος συνήθως ξεκινά και στον οποίο συνήθως καταλήγει μετά από μια περίοδο υπηρεσίας ή από διαδοχικές περιόδους υπηρεσίας και στον οποίο, υπό κανονικές συνθήκες, ο αερομεταφορέας δεν είναι υπεύθυνος για την παροχή καταλύματος στο συγκεκριμένο μέλος πληρώματος» και τούτο, με σκοπό να καθοριστεί το συμβαλλόμενο κράτος (και, συνεπώς, η δικαιοδοσία αυτού) στην επικράτεια του οποίου οι εργαζόμενοι συνήθως παρέχουν την εργασία τους, όταν οι εργαζόμενοι αυτοί, υπό την ιδιότητά τους ως μέλη του ιπτάμενου προσωπικού, τίθενται στη διάθεση εταιρίας η οποία υπόκειται στο δίκαιο κράτους της Ένωσης και η οποία πραγματοποιεί αεροπορικές διεθνή μεταφορά επιβατών σε όλη την επικράτεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης[,] όταν αυτό το κριτήριο σύνδεσης[,] το οποίο αντλείται από την «έδρα βάσης» νοούμενη ως το «πραγματικό κέντρο της εργασιακής σχέσης» κατά το μέτρο που όλοι οι εργαζόμενοι συστηματικώς ξεκινούν και τελειώνουν σε αυτό το μέρος την ημέρα εργασίας τους, οργανώνοντας εκεί την καθημερινή τους εργασία και πλησιόν του οποίου, κατά την περίοδο των συμβατικών σχέσεων κατά την οποία βρίσκονταν στη διάθεση αυτής της αεροπορικής εταιρίας, διατηρούσαν την πραγματική τους κατοικία, είναι το κριτήριο το οποίο συγχρόνως συνδέεται στενότερα με κάποιο συμβαλλόμενο κράτος και διασφαλίζει την πλέον προσηκούμενη προστασία του ασθενέστερου μέρους στη συμβατική σχέση;